

แหวนหมั้น

บทที่ 8

ชายหนุ่มรู้สึกครี้มอกครี้มใจตลอดช่วงเวลาที่ขึ้นมีนั้น เขาและเพื่อนชายหญิงรวมสิบคน พารถยนต์สองคันแล่นไปตามถนนก่อนที่จะเลี้ยวไปที่สถานเริงรมย์ยามค่ำคืนที่หรูหราแห่งหนึ่ง

เขาและเพื่อนชายหญิงกลุ่มนี้เพิ่งจะรู้จักกันได้ไม่นานในงานสังสรรค์ ความน่าสนใจในกันและกัน รูปลักษณ์ที่ต้องตาต้องใจ ความรักสนุก เก่งและกล้า พื้นฐานฐานะและการศึกษา ตลอดจนนิสัยระเสรีของทั้งพวกเขาและตัวเขาเอง ทำให้ความสนิทสนมก้าวไกลไปอย่างรวดเร็ว

ในท่ามกลางความมืด ดนตรีบรรเลงอยู่ในจังหวะเนิบช้าภายใต้ดวงไฟเล็กๆ หลากสีกะพริบวิบแวม ชายหญิงจับคู่ กระจกกอดกันอยู่บนฟลอร์เต้นรำ ส่วนตามโต๊ะที่ตั้งเรียงรายและที่แอบอยู่ตามซอกมุมต่างๆ ชายหญิงกระจายกันนั่งอยู่ บ้างกระจกกอดเคล้าคลอ อาศัยเงามืดเป็นที่กำบัง

ชลิตนั่งอยู่ตรงกลางระหว่างสองหญิง สมรักและเพ็ญระพี ถัดจากสมรักไปคือวิโรจน์ เพื่อนใหม่ซึ่งชลิตเข้าใจแต่แรกกว่าเป็นคนรักของสมรัก แต่ว่าเขาปฏิเสธว่าไม่ใช่ สมรักไม่สนใจใคร คงเอียงหน้าเข้ามาพูดคุยชมดชม้อยชายตาอยู่กับเขา

เพ็ญระพีอดรู้สึกไม่พอใจเพื่อนรักไม่ได้ ก็ดูเถอะ จี๋จ๋ากับวิโรจน์อยู่ดีๆ ก็หันมาสนใจชลิต ทั้งๆ ที่ชลิตมีที่ทำต่อเพ็ญระพีอยู่ก่อนแท้ๆ สมรักเองยังคงเคลือบเลี้ยว เห็นทีเพ็ญระพีจะได้เปลี่ยนคนรักใหม่ในคราวนี้เป็นแน่แท้

แต่แล้วคุณเธอก็เปลี่ยนที่ทำ พาดตัวเข้ามาเป็นคู่แข่งของเพ็ญระพีเสียเฉยๆ อย่างนั่นเอง

“โรจน์นั่งเงียบเชียวนะ” เพ็ญระพีพูดกับเพื่อนชายผ่านหน้าชายหญิงทั้งสอง ปันรอยยิ้มอยู่ในสีหน้า “ทำไมไม่ชวนรักออกไปเต้นรำบ้าง”

เพื่อนชายยิ้มขมริม สมรักกลับหัวเราะเสียงใส “โรจน์เบื่อจะเต้นกับรักแล้วละ” เธอหันไปหาชลิต “คุณลิต ไปเต้นรำกับรักดีกว่า”

เขายิ้มมองวิโรจน์อย่างเกรงใจ “จะดีหรืออะ”

“ใช่ จะเป็นอะไรไปคะ แค่เต้นรำสนุกๆ”

เธอดึงเขาให้ลุกขึ้น จับจูงพาผ่านเพื่อนๆ ที่นั่งขวางทางอยู่ออกไปที่ฟลอร์เต้นรำอย่างไม่เกรงใจใคร เพ็ญระพีมองตามค้อนๆ หันมองเพื่อนชาย ก็เห็นเพียงใบหน้าขมริมๆ

“ซึ่มเลยนะ พระเอก” เธอระบายอารมณ์ “ทำไมปล่อยให้แฟนไปอย่างนั้น”

อีกฝ่ายตีมือเหล้าจนหมดแก้ว แล้วก็ขอตัวกลับไปก่อน

คู่เต้นรำหายไปในกลุ่มคนและความมืด เพ็ญระพีหมดสนุก ที่จริงเธอคิดจะแยกชลิตออกไปจากสมรักตั้งแต่ตอนหัวค่ำแล้ว เมื่อเขาพูดว่าอยากรู้จักกับญาติของเธอ ผู้ซึ่งมีสร้อยเหมือนของเขา แต่ว่าเมื่อโทรศัพท์ไปหาเอมอมรแล้วรู้ว่าคามกริชอยู่ด้วย เธอก็เปลี่ยนใจ

ถึงจะตัดใจจากคามกริชได้แล้ว เธอก็ยังไม่อยากเผชิญหน้าอยู่ดี

สมรักแนบร่างชิดชายหนุ่มอย่างไม่ถือตัว ฟังพอใจอ้อมแขนที่แข็งแรงและแผ่นอกหนาแน่นของเขาเสียจริงๆ เขาเองก็คงจะมีความสุขไม่น้อย ผู้หญิงที่สวยมากๆ รวยมากๆ ฉลาดและปราดเปรียวมากๆ อย่างเธอใครเล่าจะไม่ปองปรารถนา

“คุณรักษาเรื่องให้ผมแล้วนะ รู้ไหม วิโรจน์เขาจะโกรธผม”

เขาบอกเธอที่ข้างหู รอยยิ้มและน้ำเสียงไม่ได้บอกความเดือดเนื้อร้อนใจใดๆ สมรักเงยหน้าขึ้นยิ้มพราว

“เขาจะโกรธคุณลิตทำไม เขาไม่ได้เป็นอะไรกับรักนะคะ แค่เป็นเพื่อนกันเท่านั้น”

ประกายตาเขาระริกวาววาม “จริงหรือ”

“ก็จริงซิคะ... ถึงแม้ว่าเขาจะชอบรัก แต่รักไม่ได้โอเคกับทุกคนที่มาชอบนะคะ รักจะโอเคกับคนที่รักชอบเท่านั้น.....”

เขารู้ว่าหล่อนกำลังเปิดประตูต้อนรับ

จากจังหวะช้า ดนตรีเปลี่ยนเป็นบรรเลงในจังหวะที่เร่งเร็วเร้าใจ และสมรักก็ยกย้ายร่างกายไปตามจังหวะเพลงอยู่ใกล้ๆ ร่างเขานั่นเอง

เธอรื่นเริงสนุกสนาน และก็เข้ายวนอยู่ในที่

เขาขยับร่างตามเธอ เห็นแสงวับๆ ของแผ่นโลหะเล็กๆ สะท้อนอยู่ที่คอขาวผ่อง ดูเหมือนเขาจะถูกมันสะกิดอยู่ในจิตใจในใจเสมอ

เขานึกถึงคนที่เป็นเจ้าของ หญิงสาวร่างระหงผู้มีใบหน้าอ่อนนุสพรึ่มเพรา ดวงตากลมโตแผงแววเศร้า และครุ่นคิด เธอผู้นั้นทำให้เขาผิดหวังและขัดเคือง จนบัดนี้ เขาก็ยังขุ่นเคืองอยู่ไม่วาย

เขาแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง ที่จู่ๆ ก็รู้ว่าเธอเป็นญาติของเพ็ญระพี..... ใจของเขาเต้นระทึกขึ้นมาทีเดียวเมื่อรู้ว่าจะได้พบเธอ แล้วก็นึกเสียดายสร้อยที่เขาได้ให้สมรักไปแล้วขึ้นมาครมครัน

ในวันนั้น เขาได้รับคำเชิญชวนให้ไปที่บ้านของสมรัก ที่แรกเขาคิดว่าเป็นการพบปะกันอย่างธรรมดา จึงเพียงแต่ถือเหล่าฝรั่งอย่างดีติดมือไปเพียงขวดเดียว แต่ครั้งไปถึงฤหาสน์หรรษาของเธอ เขาจึงได้ทราบว่ามีวันเป็นวันเกิดของเธอ

มีขนมเค้กอันใหญ่วางอยู่ในท่ามกลางอาหารคาวหวาน สมรักบอกเขาว่า

“วันนี้รักอายุครบยี่สิบสองปีแล้วค่ะ”

“แฮปปีเบิรธเดย์ครับ แต่ขอโทษนะครับ ผมไม่รู้ ก็เลยไม่ได้เตรียมของขวัญมาด้วย”

เธอทำตาแพรวพราวใส่เขา

“โถ ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แค่คุณลิตมา รักก็ดีใจแล้ว”

“เออ ผมนี่ก็ออกแล้ว”

เขาล้วงซองธนบัตรขึ้นมา สร้อยทองคำเส้นเล็กชุกอยู่ในช่องซิปที่จริงมันก็ดูดีทีเดียว และเขาได้เสียเงินไปเพื่อมันมากอยู่ ซ้ำร้ายมันคอยรบกวนจิตใจเขาอยู่เสมอมา เห็นครั้งใด ใบหน้าอ่อนนุสของผู้เป็นเจ้าของก็ปรากฏขึ้นในความนึกคิด เขาได้แต่กระแทกเสียงอยู่ในลำคอด้วยความรู้สึกดูแคลนและหงุดหงิดใจ รำๆ จะขว้างมันทิ้งหลายครั้งแล้ว

เขาหยิบยื่นมันออกไป

“นี่ครับ ของขวัญวันเกิด”

“อู๋ตาย น่ารักจัง” สมรักอุทาน ยื่นมือออกมารับ “ขอบคุณค่ะ”

เพ็ญระพีอยู่ใกล้ๆ มองดูด้วยความสนใจ สมรักพลิกที่ด้านหลังของตัวจู้รูปหัวใจ เข้มมองดูตัวหนังสืออ่านออกมาดังๆ

“ใจเราอยู่คู่กัน”

“Our hearts are joined” เขาแปลให้แบบเดียวกับที่เคยได้ยินจากปากของผู้เป็นเจ้าของ

หญิงสาวหัวเราะตึก “อู๋ย น่ารักจริง...รักใส่เลยนะคะ”

“เชิญครับ”

“คุณลิตใส่ให้หน่อยซี”

เธอขยับมายืนตรงหน้าเขา หันหลังให้พลงรวบเรือนผมตัดหยิกกระจุยกระจายให้สูงขึ้น ขณะที่ชายหนุ่มสวมสร้อยให้เธอ เพ็ญระพีซึ่งนั่งมองอยู่ถามว่า

“คุณลิตได้สร้อยนั้นมาจากไหนคะ”

“ผมซื้อมาซะ”

“ซื้อมาจากที่ไหนคะ” เธอถามอีก

ความทรงจำรำลึกหวนกลับมาสู่เขาอีกครั้ง ความขุ่นเคืองกรุ่นขึ้นทันที ภาพใบหน้าผุดผาด ร้อยยิ้มแจ่มใส ปรกกายตาอ่อนโยนก่อกวนเขาอยู่ไม่คลาย

เขายิ้มขริม “ทำไมหรือครับ”

“มันเหมือนกันมากๆ กับสร้อยของญาติของเพ็ญ” เธอตอบจ้องมองจู้รูปหัวใจเล็กๆ สองดวงที่ทาบซ้อนกัน มีเพชรเม็ดเล็กฝังอยู่ตรงกลางไม่วางตา “เหมือนยังกับเป็นอันเดียวกัน”

สมรักพูดว่า “ของมันอาจจะเผอิญเหมือนกันก็ได้นี่เพ็ญ”

เพ็ญระพียกไหล่ “ก็อาจจะเป็นไปได้”

แต่ชายหนุ่มยังสนใจไม่คลาย ถามยิ้มๆ จับจ้องมองเธออย่างรอคอยคำตอบ “คุณเพ็ญแน่ใจว่าเหมือนกันจริงๆ หรือครับ”

“ค่ะ เอ็มเขาใส่ติดตัว เป็นของรักของหวง เพราะแฟนเขาสั่งทำให้เป็นพิเศษ”

ชายหนุ่มแทบจะกลั้นใจเพราะชื่อนั้น

“ชื่ออะไรนะฮะ เอ็ม... หรือ”

“เอมอมร... เขาเป็นญาติที่สนิทกันมากของเพ็ญค่ะ”

ดูเหมือนตะกอนที่ตกค้างอยู่ในส่วนลึกของจิตใจเขา ได้ถูกก่อกวน

ให้กระจายขึ้นอีกครั้ง เอ็มมี... เออมอมร... นี่เธอยังมีตัวตนและอยู่ใกล้เขา ถึงเพียงนี้เชียวหรือ

เขาอยากจะหัวเราะออกมาดังๆ

หลังจากทานอาหารเสร็จแล้ว หลายคนชวนกันไปเดินร่ำต่อ เพ็ญระพีเตรียมตัวเสร็จก่อน ในขณะที่คนอื่นๆ กำลังแต่งตัวและบางคน ก็ปลีกตัวกลับไป ซลิตก็พูดสิ่งที่ค้างคาใจ

“อยากรู้จักญาติคนนั้นของคุณเพ็ญจังเลย.....”

“ใครหรือคะ”

“คนที่มีสร้อยเหมือนกับผม”

“อ้อ เอมนั่นเอง” เธอไม่ได้สนใจจริงจัง แต่ก็ยินดีที่จะคุยกับ ชายหนุ่มทุกเรื่อง “เขาเป็นคนเงียบๆ เรียบร้อย ไม่เหมือนอย่างพวกเราก็เลยเข้ากันไม่ได้ ที่จริงเอมกับเพ็ญสนิทกัน อยู่บ้านใกล้กันด้วย เพราะว่า เป็นที่ดินที่คุณปู่คุณย่าของเพ็ญ หรือก็คือคุณตาคุณยายของเอม แบ่งให้”

“หรืออะ อยู่ใกล้กันแค่นั้น”

“อยู่ในซอยเดียวกัน แต่ว่าคนละแยก เห็นหลังคากันอยู่ลิบๆ” เธอเล่าเรื่อยเปื่อย “แม่เอมชื่ออรอนงค์ เป็นแม่มายเนื้อหอมแล้วก็ดังมากด้วย มีรูปลงในข่าวสังคมอยู่เรื่อยๆ”

“คงจะร่ำรวยมากนะครับ”

“รวยชิคะ รวยมากมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

“เขาทำอะไรกันอะ”

“พ่อของเอมเป็นนักธุรกิจอะ แต่ว่าตายไปหลายปีแล้ว หลังจากนั้น เพ็ญไม่เห็นครอบครัวเขาทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ได้ยินอาอร แม่ของเอม พูดอยู่เสมอว่ามีงานยุ่งมากมาย เพ็ญก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นงานอะไร”

“วันหลังแนะนำให้รู้จักบ้างได้ไหม”

เขาถามด้วยประกายตาแพรวพราวช่างหยอกเย้า เธอเข้าใจว่า เขาพูดไปอย่างนั้นเองตามประสาคนหนุ่มรักสนุกที่ได้ยินคนพูดถึงสาวสวย ... เธอได้ช่องที่จะดึงเขามาใกล้ตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดึงออกมาจาก เพื่อนรักของเธอ ผู้ซึ่งหันมามีที่ท่าว่าพอใจในตัวเขาอย่างเปิดเผย

เธอตอบทันทีด้วยความเต็มอกเต็มใจ

“ไม่ต้องรอถึงวันหลังหรอกคะ วันนี้ก็ยังได้เลย”

เขาหัวเราะ “นี่คำแล้วนะครับ ไปตอนนี่เขาจะตกใจแย่”

“โอ๊ย ไม่หรอกคะ เพ็ญไปบ้านนั้นเมื่อไหร่ก็ได้ทุกเวลา.....”

คุณลิตอยากจะไปจริงๆ หรือเปล่าล่ะคะ”

“อยากชิ” เขาทำสีหน้าเหมือนกำลังลงใจเธอเล่น เพ็ญระพี กลับตอบสนองอย่างจริงจัง

“ถ้าอย่างนั้นเพ็ญจะโทรศัพท์ไปบอกเขาก่อนนะคะ”

ชายหนุ่มยื่นมือเธอพูดโทรศัพท์อย่างครี้มอกครี้มใจ แน่ใจว่า เธอผู้นั้นจะต้องเป็นคนคนเดียวกัน..... เออมอมรและเอ็มมี..... เจ้าของ สร้อยรูปหัวใจฝังเพชรซึ่งเป็นของกำนัลจากชายคนรัก

เขานึกวาดภาพของเธอก็จะเป็นเมื่อเขาพาตัวไปพบ เธอคงจะ แปลกใจ ตกใจและอับอาย นั่นแหละคือสิ่งที่เขาอยากให้เห็น

เธอทำให้เขาผิดหวังขุนเคืองใจ

ในวันเหล่านั้น แม้จะดูแคลนเธออย่างไร เขาก็ยังกลับไปโรงแรม นั้นอีกหลายครั้งกับความหวัง ตื่นเต้นรอคอยเมื่อเห็นรถของบริษัททัวร์ ที่เธอเคยทำงานมาจอด หวังจะเห็นร่างบางๆ ในเสื้อผ้าเรียบง่ายที่ทำงาน ด้วยไบหน้ายิ้มแย้มเหมือนไม่เคยเห็นดเห็น้อย.....

แต่ว่าไม่เคยได้พบเธออีกเลย

เมื่อเป็นดังนั้น เขาจึงตั้งปณิธานเด็ดข้านมาบอกตนเอง ว่าบางที แฟนเธออาจจะกลับมาจากเมืองนอกแล้ว และเธอไม่อาจมีพฤติกรรมอย่าง เดิมอีกได้ หรือบางทีเธออาจได้พบขุมทรัพย์ใหญ่ ผู้ชายหน้าโง่ที่ไหนสักคน จึงไม่จำเป็นต้องตรากตรำกับงานบังหน้าที่น่าเหน็ดเหนื่อยนั้นอีกต่อไป

ทว่าแม้จะพยายามนึกถึงเธอในทางไม่ดีอย่างไร เขาก็ไม่อาจลืม ไบหน้าอ่อนๆ เสียงใสๆ ของเธอได้เลย สร้อยรูปหัวใจที่เขาเก็บไว้ได้ คอยสะกิดย้ำเตือนเขาอยู่เสมอ เขาจึงหิบบั่นมันให้สมรักไปอย่าง ง่ายดาย

แต่ว่า ในขณะที่ เมื่อเขาคุ้มันสะบัดปิดแกว่งอยู่กับลำคอของสมรัก ขณะที่สาวสวยยกย้ายร่างกายไปตามจังหวะเพลง เขากลับรู้สึกเสียดาย อย่างเหลือเกิน.....